

ESTAR A L'ALTURA DE LES CIRCUMSTÀNCIES

Fa uns dies cap de nosaltres podia imaginar la tragèdia que estem vivint. La DANA que ha provocat la mort d'un gran nombre de víctimes des de la comarca d'Utiel-Requena fins a la Ribera Baixa, que ha causat tant de sofriment en moltes persones i ha provocat enormes danys en vivendes, empreses, col·legis, parròquies, vehicles... era una cosa impensable per la força que ha tingut. La meua preocupació, com a pastor de l'Església, i crec que la de tots els cristians, ha de ser que en este moment tan crític que estem vivint, tots els que formem part del Poble de Déu donem una resposta cristiana davant el sofriment d'estos germans nostres. Només així podrem dir que hem estat a l'altura de les circumstàncies, encara que no hàgem solucionat tots els problemes de les persones.

Darrere de cada damnificat hi ha una o moltes tragèdies: el drama dels qui han perdut la vida i dels seus familiars que, al dolor que suposa la mort d'un ser estimat, s'afeg un sofriment immens per les circumstàncies que l'acompanyen; molts projectes vitals s'han truncat i moltes famílies han quedat trencades; pensem en les persones que han salvat la seua vida després d'hores interminables d'incertesa perquè es trobaven en situacions límit, per la qual cosa han viscut una experiència que els marcarà per sempre; molts s'han quedat sense llar, sense treball, sense un col·legi en condicions per a anar a classe... Tot això no són simples números o xifres econòmiques: hi ha una història única, un sofriment de persones i famílies que no hem de menysvalorar. Els cristians coneixem el valor immens que té l'oració i no hem de deixar de pregar per tots quan passen estos moments tan intensos que estem vivint, i es vaja oblidant a poc a poc el que ha succeït. Moltes d'estes persones necessitaran també a algú que les aculla i les escolte. No deixem d'acompanyar-les, perquè esta proximitat humana pot fer un gran bé.

En estos moments els cristians sabem que no hem d'ocultar que la nostra salvació i la nostra esperança tenen un nom: Jesucrist. Però no oblidem que no podem anunciar convincentment esta esperança, si no sembrem esperances concretes ajudant a alleujar els sofriments que tots els damnificats estan vivint. Vull manifestar la meua gratitud a tots els qui, des de la consciència de la vostra fe en Crist i moguts pel compromís al que vos porta esta fe, vos heu posat al servici dels qui estan passant per una situació tan difícil. En totes les poblacions que he visitat, he viscut l'alegria de trobar-me amb coneguts (molts d'ells joves) que estaven servint amb alegria i semblant esperança enmig de tant de dolor. L'anunci de Crist es torna d'esta manera lluminós i creïble. Un familiar meu, que viu en un dels pobles afectats i que ha patit danys en la seua vivenda, m'ha dit admirat: "ací han vingut moltes parròquies a ajudar-nos". La veritat és que he sentit una gran satisfacció, perquè com església hem estat on devíem i hem fet el que podíem.

No vull dir amb açò que som els únics i els millors. Altres han fet el mateix des de les seues conviccions i, segurament, per motivacions distintes. També hem d'alegrar-nos, perquè hem tingut l'experiència que podem viure una fraternitat real amb tots, quan junts ens fem servidors dels qui més patixen. Vivint d'esta manera com a germans i valorant el bé que es fa, vinga d'on vinga, i no barallant-nos entre nosaltres, és com construirem junts una societat millor en la qual no visquem en permanent crispació.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***